

One who stores. – המצניע. וכל אדם אין חייבין עליו אלא כשיעורו –
And all people are not liable for it unless it has its required amount

Overview

The משנה stated that only the one who was מצניע (set aside) an item is חייב for הוצאה of this item, even if it was a כל שהוא, however any other person is not liable for הוצאה (for this item), unless it has the שיעור of הוצאה (see אלא ד"ה). Our תוספות questions the need of the משנה to mention this (latter) ruling.

תוספות asks:

תימה לרבינו יצחק דאמאי איצטריך למיתני ליה¹ הא תנא ליה חדא זימנא -
The ר"י is astounded; for why is it necessary for the משנה to teach this here, since he already taught this to us another time -
בפרק כלל גדול (לעיל דף עה,ב) ושאינו² כשר להצניע אינו חייב אלא המצניע:
In פרק כלל גדול, where the משנה stated; ‘and [anything] which is not fit to be stored, [and we do not store like this amount³], only the one who stores it (המצניע) is liable’.⁴ תוספות does not answer this question.

Summary

The משנה here is seemingly redundant.

Thinking it over

What would be the ruling if the מצניע was then actually מוציא this כ"ש, will another person also be חייב, since he was not only מצניע, but also מוציא?⁵

¹ Why was it necessary for the משנה to teach us that other people (besides the מצניע), are not liable for carrying out a כל שהוא, when this rule was already stated in פרק כלל גדול which תוספות cites immediately.

² The (ושאינו כשר להצניע אינו) וכל שאין כשר להצניע ואין מצניעין כמוהו אינו; amends this to read; הגהות הב"ה.

³ See ומצניעין כמוהו. כמות זה כלומר שיש בו שיעור הראוי להצניעו, who writes, עה,ב ד"ה ומצניעין on רש"י. The same explanation applies to ומצניעין כמוהו. We can derive from that משנה that if it has less than the שיעור (so people are usually not מצניע), there is no חיוב for anyone except for the מצניע.

⁴ See various answers in the פני יהושע, לשון הזהב, מתק שפתים וכו'.

⁵ See לשון הזהב.